

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**De Vita Et Institutio S. Ignatii Societatis Iesv Fvndatoris.
Libri Qvinque**

Bartoli, Daniello

Lvgdvni, 1665

LXXI. Infans à mortuis excitatus.

urn:nbn:de:hbz:466:1-10840

Cazorlæ, oppido Toletani Archiepiscopi, Virgo ab teneris in perpetuum Deo sacra, vitam in precibus, & pœnis spontaneis ducebat; afficiebatur autem incredibiliter erga S. Ignatium, atque ad eius effigiem, quotidiana lege magnam partem religiosæ pietatis exiebat, & undecumque vrgeret necessitas securum in ea sibi perfugium locarat. Accidit vero vt perditam clauum diu frustra requireret, quâ suas pecunias claudebat: quare noto paticinio assueta, illam à S. Ignatio rogauit. Per noctem vero appellari se audiens nominatim, apertis oculis, videt sanctum adstare, vultu Beatorum lætitiâ spirante, ex eo didicit vbi clavis lateret, atque insuper momenti non leuis aliquanto prius amissâ syngrapha. Sed hæc magis ad sancti beneuolentiam, quam ad rationes piæ virginis spectarunt. Mirabilius illud quod paucis ab hinc annis eidem euenit: cum enim sic obsurdissimè, vt ne quidem clamores sibi assidentium audiret, Dei quidem ad nutus valdè morigera, ob hoc tamen solum agrè ferebat surditatem, quod conciones, & confessarium audire non posset, quibus fere duobus omnibus eius consolatio inerat. Quamobrem suscepit depulsionem huius incommodi apud S. Ignatium expedire, sumptâque in manus sacra illius effigie testatur primùm quæ corpus attinent nihil se facere mutum, cæcum, surdum, vtrumque Deo visum foret, quæ animum tangerent; iis vero se tangi, vt erat surditas; quæ multum ei officeret, & proinde ex cordis intimo precatur, hoc ab se malum amoueri, eò saltem vt aures ad diuina liberarè haberet, aliorum auditu facillè carituram. Sub quæ imaginem sancto osculo venerata, vtrique appressit auriculæ, vtque illi mos erat in templum se contulit. Ecce autem ipso ab aditu, Sacerdotum vocem sacris operantium explicitissime audire; dein confessarij etiam; postea concionatoris. Sed quod miraculi miraculum quoddam est, è templo egressâ, surda vt antea nihil audire, ingressâ auditum recipere, perpetuata prodigij mirabilitate, hæc enim anno sæculi tertio dum perscriberentur, vnus iam anni continua experientia ea comprobarat.

Die anni eiusdem septimo, Petrus Guijarrus ex S. Iacobi nouæ Cantabriæ, cohortem suorum militum Durangum in oppidum reducebat, ducebatur, & Inda partum suum gerens ante dies viginti editum, sed vsque ad eò infirmum vt post iter diei Petrus morti proximum contuens sacro fonte abluerit. Non diu post feliciter functum, mater Mancipium barbarum, leuatura se illo pondere, abiiciebat in viam publicam: milites ob reuerentiam baptismi subitaria humo volebant contegi: dux in pagum Corralem Morcilij, deferri iussit, vt sacro tumulo conderetur; atque ad hoc matri colligari, vt vel ingratis secum illum portaret. Colligatusque est tam arctè (quod testes affirmant) vt si foret infans adhuc viuens, vel iis vinculis necari potuisset. Iniecit inter hæc duci Deus vt flagitaret innocentis vitam ab S. Ignatio reddi, quem peculiari sensu pietatis colebat, idemque, vt milites votis communibus facerent magna. Expectatione persuasit exacto in precibus, & itinere illo die, Corralem deuenitur; Indus qui cadauer infantis filij, matri

11 i 3 alligarat,

LXX.

*Surda stans
locis audi-
tum reci-
piens.*

LXXI.

*Infans à
moris ex-
citatus.*

alligarat, explicitum vinculis, sepeliendum humi sternit. Dux mortuum intuens, ab S. Ignatio etiamtum rogando non absistit, cumque ad cadaver proximè accessisset, repente infans reuiuiscit, incredibili matris, & ducis gaudio qui festis propterea gratis S. Ignatium celebrauit.

LXXII.
Simile praecedenti.

Sed dignum maioribus fuit, quod sæculi huius anno vndecimo Manresa sanctus vitam infanti vtramque contulit temporariam, & æternam. Natus fuerat post mortem, & seorsum interim abiectus, dum matri consultur, ex eo partu pene morienti: à matre obstetrix ad infantem reuersa, liuentem, & mortuum, & Baptismi carentem piaculo, miserata; positus genitus S. Ignatium obsecrat, per quicquid illi esset Manresa carum, vbi tot à Deo fuerat bonis cumulatus, animam redderet infelici, ad hoc saltem, vt Christi lauacro tingeretur. Quæ dum orat, videt infantem moueri, & oculos aperire, exclamansque cum iis quæ illic aderant factum miraculum, viuentem, gratulabunda ad matrem retulit.

LXXIII.

Burgi anno lapsi sæculi nonagesimo altero, Maria Alaua Pinzocheria ex S. Francisci Ordine, tentationibus indomitis, & angustiis animi nullum pridem flendo, precando, leuamen inuenerat. Franciscæ Bernuicæ extra illam urbem moniali, cum id indicasset, S. Ignatij ab ea imaginem accepit, de illius adiutorio vnicè secuta cuius tot sibi prodigia narrauerat Franciscæ, imaginis etiam illius ministerio impetrata. Oblita vero Ignatij nomen quod esset illi vix antea auditum; sic illum precabatur, ô Pater Athanasi quando tam prodigè tuis supplicibus tua beneficia dispensas, me quoque miseram adspice, hoc egentiolem tua ope, quod mihi non mors, aut morbus agitur, sed grauius vtroque peccandi periculum, precantem audi Pater Athanasi, hæc orantem, vox clara distinctè admonet, Ignatium dici quem Athanasium vocabat, æquo tamen animo esset, exoratum enim quod ipsa petierat. Cuius iam tum pignus, serenum animi quoddam hausit, singularémque voluptatem: quod illa demirans, vt quid igitur, ait, vit apud Deum gratia tam potens, nondum vindicatus est inter sanctos? Respondit vox eadem, etsi non est in terris, sed in cælo, iam est sanctorum numero adscriptus. Nec plura & mulier, omnes quas tolerauerat animi angustias oblita, summa quiete potita est.

LXXIV.
Infans à fenestra lapsus in sinu gerulae reponitur.

Anno autem xvi huius vicesimo pridie S. Ignatij Paula Sbarballia, Ioannis Oltramarij cognati septimestrem filiolum inter brachia gestabat. Orto imbris, & turbinum subito conflictu accurrit in superiora conclauia, vt occluderet aquæ specularia vitrea: in eorum vno difficiliter laborans sursum versus cum dextro brachio corpus extra fenestram exporrigit, infans pectore tenus præcinctus laxius, subsultans in vicum decidit altitudine vlnarum. 8. mulier puero cadente Iesum, & S. Ignatium inclamat, in quem impensius afficiebatur, labiturque, & ipsa in proximam arcam. Vbi, cum breui animum recepisset; Vidi, (ait ipsamet.) his meis oculis S. Ignatium ad latus, qui mihi infantem quem tenebat, in vlnis reposuit, appressitque tam diu sustinens, dum quæ animo linquente exciderant vires rediissent. Erat vit sanctus